

Wyrok z dnia 7 listopada 2002 r.

III RN 192/01

Sądowa kontrola decyzji administracyjnej nie obejmuje postępowania wykonawczego.

Przewodniczący SSN Andrzej Wróbel, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 listopada 2002 r. sprawy ze skargi Adama B. na decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. w przedmiocie zwolnienia ze służby, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 marca 2001 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 11 lipca 2000 r. [...] Adam B. został skazany za popełnienie przestępstwa umyślnego (ściganego z oskarżenia publicznego z art. 239 § 1 KK w zbiegu z art. 271 § 1 KK - utrudnianie postępowania karnego) na karę grzywny. Po otrzymaniu odpisu powyższego wyroku Komendant Powiatowy Policji w P., rozkazem personalnym z dnia 4 października 2000 r. na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. Nr 30, poz. 179 ze zm.) zwolnił sierżanta Adama B. ze służby z dniem 6 października 2000 r. W wyniku odwołania skarżącego Komendant Wojewódzki Policji w O. w dniu 26 października 2000 r. utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji stwierdzając, że wydano ją zgodnie z prawem, skoro skarżący został skazany za przestępstwo umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego. Na powyższą decyzję Adam B. złożył skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego podnosząc, iż wydano ją z naruszeniem prawa - został bowiem już raz ukarany karą dyscyplinarną o

niepełnej przydatności do służby, a następnie (po wyroku Sądu Okręgowego) został zwolniony ze służby w Policji.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 12 marca 2001 r. uchylił za-skarżoną decyzję organu drugiej instancji. W uzasadnieniu wyroku NSA, nie kwestio-nując wynikającego z art. 41 ust. 1 pkt 4 ustawy o Policji obowiązku zwolnienia ze służby policjanta skazanego za przestępstwo umyślne, ścigane z oskarżenia pu-blicznego, stwierdził, że zgodnie jednak z art. 130 § 2 KPA, termin zwolnienia poli-cjanta, który od decyzji o zwolnieniu ze służby odwołał się, może być wyznaczony po dacie wydanej decyzji odwoławczej. Organ odwoławczy, uznając decyzję pierwszo-instancyjną za słuszną, powinien w takiej sytuacji - zdaniem NSA - uchylić ją w czę-ści dotyczącej terminu zwolnienia, a następnie ustalić nowy termin zwolnienia, w po-zostalej zaś części utrzymać decyzję w mocy.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego w rewizji nadzwyczajnej od po-wyższego wyroku zarzucił mu rażące naruszenie art. 22 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) oraz art. 130 § 3 pkt 1 KPA i z tego powodu wniósł o uchylenie za-skarżonego wyroku i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu do ponownego rozpoznania. Rewidujący, przedstawiając stan sprawy rozstrzygniętej za-skarżonym wyrokiem, wskazał, że decyzji Komendanta Powiatowego Policji w P. z dnia 4 października 2000 r. zwalniającej sierżanta Adama B. ze służby z dniem 6 października 2000 r. nadany został rygor natychmiastowej wykonalności „z uwagi na interes społeczny, wyrażający się m.in. tym, że w Policji może pełnić służbę osoba nie karana”. Skarżący podniósł, iż Naczelny Sąd Administracyjny, orzekając w po-wyższej sprawie słuszenie wskazał, że zgodnie z art. 130 § 2 KPA wniesienie odwoła-nia od decyzji pierwszoinstancyjnej wstrzymuje jej wykonanie do czasu doręczenia lub ogłoszenia decyzji odwoławczej, z wyjątkiem przypadków wymienionych w art. 130 § 3 i 4 KPA. Niezrozumiałe jest więc rozstrzygnięcie Sądu uchylające decyzję organu drugiej instancji w sytuacji, gdy decyzja organu pierwszej instancji zawiera zapis o nadaniu jej rygoru natychmiastowej wykonalności, co wynika również jedno-znacznie z treści decyzji organu drugiej instancji. Faktem jest, że dopiero Komendant Wojewódzki Policji w O. w swojej decyzji z dnia 26 października 2000 r., utrzymującej w mocy decyzję organu pierwszej instancji i potwierdzającej nadany jej rygor na-tychmiastowej wykonalności, powołał podstawę prawną tego elementu rozstrzygnię-cia - to jest art. 108 § 1 KPA. Należy jednak wskazać, że mimo iż w decyzji organu

pierwszej instancji nie został powołany w jej podstawie prawnej wspomniany art. 108 § 1 KPA, to Naczelny Sąd Administracyjny, orzekając w powyższej sprawie nie był uprawniony do przyjęcia, że decyzja ta nie zawierała rygoru natychmiastowej wykonalności. Wynikało to bowiem w sposób jednoznaczny z treści tej decyzji, z ostatecznego zdania uzasadnienia. Zdaniem Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego uzasadnienie wyroku wskazuje w sposób jednoznaczny, że Sąd orzekając w powyższej sprawie i uchylając decyzję organu drugiej instancji nie wziął w ogóle pod uwagę zawartego w decyzji zapisu o nadaniu jej rygoru natychmiastowej wykonalności. Decyzja organu administracji pierwszej instancji była właśnie przypadkiem, o którym mowa w art. 130 § 3 pkt 1 KPA. Nadano jej bowiem rygor natychmiastowej wykonalności, który spowodował, że decyzja nieostateczna była wykonalna ze względu na wskazane w niej skutki prawne zastosowania art. 41 ust. 1 pkt 4 ustawy o Policji. Oznacza to więc, że uchylenie przez Sąd decyzji organu administracji drugiej instancji, które nastąpiło, tylko z tego powodu, że Sąd pominął okoliczność, iż decyzji organu pierwszej instancji nadany został rygor natychmiastowej wykonalności, rażąco narusza przepis art. 22 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz art. 130 § 3 pkt 1 KPA.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według stanu faktycznego sprawy, który stanowi podstawę faktyczną zaskarżonego rewizją nadzwyczajną wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, policjant Adam B. został zwolniony ze służby z dniem 6 października 2000 r. ze względu na skazanie za przestępstwo umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, prawomocnym wyrokiem z dnia 11 lipca 2000 r. Proste podstawienie powyższych faktów pod niebudzącą kontrowersji treść normy prawa materialnego (art. 41 ust. 1 pkt 4 ustawy o Policji) wskazuje jednoznacznie, że przedmiotowe zwolnienie policjanta ze służby wyraża określoną w tej normie konsekwencję skazania policjanta za przestępstwo umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego. Dotyczy to nie tylko samej zasady decyzji o zwolnieniu, ale także określonej w niej daty zwolnienia Adama B. ze służby w Policji. W każdym razie, rozpatrując wynikającą z zaskarżonego wyroku kwestię terminu zwolnienia Adama B. ze służby, nie można nie zauważyć, że określony na dzień 6 października 2000 r. termin zwolnienia nie narusza - z pozycji zwolnionego - przesłanek art. 41 ust. 1 pkt 4 ustawy o Policji, skoro prawomocny wyrok skazujący

został wydany znacznie wcześniej (11 lipca 2000 r.), oraz że jest to termin późniejszy od daty wydanej w sprawie decyzji przez organ pierwszej instancji (4 października 2000 r.).

Budzi natomiast zastrzeżenia zaskarżony wyrok, w którym pomimo ustalenia przesłanek zastosowania art. 41 ust. 1 pkt 4 ustawy o Policji, Naczelny Sąd Administracyjny ocenił zaskarżoną decyzję jako niezgodną z prawem ze względu na przepisy zawarte w art. 130 KPA, dotyczące wykonywania decyzji nieostatecznej. W tym założeniu wyroku, że kontrola zaskarżonej do Sądu decyzji, co do jej treści, obejmuje postępowanie wykonawcze, będące ex definitione czymś odrębnym od domeny rozstrzygnięcia - tkwi zasadnicza wadliwość tego wyroku, a nie - jak wywiedziono w uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej - w błędnym nieustaleniu, że decyzji nieostatecznej nadano rygor natychmiastowej wykonalności. Pomimo nie w pełni zasadnej argumentacji rewizji nadzwyczajnej, rację ma jednak Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego w tym, że zaskarżony wyrok (uchylenie decyzji) pozostaje w rażącej sprzeczności z podstawami wyroku dotyczącymi poddanej kontroli w sprawie treści zaskarżonej decyzji.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy uznał, że rewizja nadzwyczajna miała usprawiedliwioną podstawę (art. 393¹³ § 1 KPC).

=====